

tiam, promisisti et stabilitatem. Quod si obedieris quidem, stabilis autem non fueris; dum offendis in uno, factus es omnium reus: si omnium, et ipsius obedientiæ.

17. Vides itaque pondus tuæ obedientiæ? Quomodo nempe stabilitatis transgressionem sufficit excusare, quæ nec sibi quidem valet patrocinari? Idem notum est solemniter ac regulariter profiteri quemque in præsentia abbatis. In præsentia ergo tantum, non etiam ad nutum ipsius fit cuiusque professio. Testis proinde adhibetur abbas, non dictator professionis; adjutor, non fraudator adimptionis; vindex, non auctor prævaricationis. Quid igitur? Ponam in manu abbatis quod absque ulla exceptione coram Deo et sanctis ejus propria manu et ore firmavi, audiens ex Regula (*Reg. S. Benedicti*, cap. 58), si quando aliter fecero, a Deo me esse damnandum, quem irrideo? Si abbas meus, aut etiam angelus de cælo contraria jusserit, libere recusabo hujusmodi obedientiam, quæ me transgressorem voti proprii, et pejerare faciat nomen Dei mei. Scio enim me juxta Scripturæ veritatem ex ore meo vel condemnandum (*Luc. xi, 22*), vel justificandum; et quia *os quod mentitur, occidit animam* (*Sap. i, 11*); et quod Deo veraciter canitur, *Perdes omnes qui loquuntur mendacium* (*Psal. v, 7*); et quia *unusquisque onus suum portabit* (*Galat. vi, 5*), et *unusquisque pro se rationem reddet* (*Rom. xiv, 12*). Alioquin qua fronte psallam mentiens in conspectu Dei et angelorum illud de Psalmo. *Reddam tibi vota mea, quæ distinxerunt labia mea?* (*Psal. lxxv, 13, 14*). Viderit denique abbas meus, quid sibi faciendum putet de eo quod ex Regula ad ipsum specialiter dirigitur, « Ut præsentem regulam in omnibus conservet: » et item, quod universaliter præcipitur et nemo excipitur, « Ut omnes » scilicet « per omnia magistrum sequantur regulam; nec ab ea temere devietur a quoquam (*Reg. S. Benedicti*, capp. 64, 3). » Ego sic ipsum sequi decrevi semper et ubique magistrum, ut nequaquam a Regulæ, quam teste ipso juravi et statui custodire, deviem magisterio.

18. Occurramus breviter quæstioni, quæ a latere nobis surgere posse videtur et sic jam nimis longam finiamus epistolam. Videor nempe contraria loqui rei quam facio. Quæri etenim a me potest, si hos damno, qui abbatis sui non solum consensu, sed et jussu suum monasterium deseruerunt, quo pacto illos et recipiam, et retineam, qui de aliis monasteriis, fracto stabilitatis voto, et contempto seniorum imperio, ad nostrum Ordinem veniunt. Ad quod quidem brevis responsio, sed periculosa. Vereor namque displicere quibusdam quod dicturus sum. Cæterum mihi magis verendum puto, ne tacendo veritatem, illud versiculum non veraciter cantem: *Justitiam tuam non abscondi in corde meo; veritatem tuam et salutare tuum dixi* (*Psal. xxxix, 11*). Hac ergo illos ratione suscipimus, quoniam non putamus esse malum, si vota labiorum suorum, quæ in locis suis potuerunt quidem promittere, sed nequaquam

25 persolvere; Deo qui ubique est, ubicumque poterunt, reddant; et solius ruptæ stabilitatis damna reliquorum regularium præceptorum integra observatione compensent. Si cui displicet hoc, et murmurat adversus hominem quærentem salutem suam; respondebit pro eo salutis Auctor: *Nonne oculus tuus nequam est, quia ille bonus?* (*Matth. xx, 15*). O quisquis es qui saluti invides alienæ, parcito vel tuæ. An nescis quod *invidia diaboli intravit mors in orbem terrarum* (*Sap. ii, 24*). Attende itaque tibi. Si enim ubi invidia, ibi mors; profecto non potest simul et invidere, et vivere. Quid molestus es fratri tuo, quoniam satagit quemadmodum quæ processerunt de labiis suis, non faciat irrita? Si quærat homo, ubi et quomodo persolvat quod pollicitus est Deo; quid tu perdis? Fortassis si aliquantæ pecuniæ tu eum debitorem teneres, circuire cogeres mare et aridam, donec usque ad novissimum quadrantem debitum redderet universum. Quid igitur meruit de te Deus tuus, quoniam non vis ut et ipse a suo quod suum est, debitore recipiat? Imo uni invidens, quos tibi reddis infensos: dum et dominum servi obsequio, et domini gratia servum fraudare conaris. Tu quare illum potius non imitaris, et ipse videlicet persolvendo quod debes? Putasne et tuum non requiretur debitum? An potius propter hoc magis irritas impie Deum, quia dicis in corde tuo, Non requiret?

19. Quid inquis? omnes ergo damnas qui similiter non faciunt? Non: sed audi quid et de ipsis sentiam; et noli frustra calumniari. Quid me vis odiosum facere multis millibus sanctorum, quid sub nostra professione non nostro conversantes more, tamen aut sancte vivunt, aut beate defuncti sunt? Non ignoro quod reliquerit sibi Deus septem millia vivorum, qui non curvaverunt genua sua ante Baal (*III Reg. xix*). Audi ergo [*al. ausculta ergo*], æmule; calumniator, ausculta. Dixi cur de aliis monasteriis ad nostra venientes, recipiendos censuerim Nunquid non venientes damnavi? Excuso illos, non istos accuso. Soli sunt invidi, quos excusare nec volo, nec valeo. Quibus exceptis, si quis cæterorum ad Regulæ cupiat transire puritatem, sed propter scandalum non audeat, aut certe etiam ob certam corporis infirmitatem; puto quia non peccat, dum tamen in suo studeat loco sobrie, et juste, et pie conversari. Nam si qua ex more monasterii minus forte districte, quam Regula constituisse videtur, observare compellitur; excusabit hoc forsitan aut illa charitas qua cunctatur migrare ad melius propter scandalum, juxta illud, *Charitas operit multitudinem peccatorum* (*I Petr. iv, 8*); aut illa humilitas, qua propriæ conscius infirmitatis se reputat imperfectum: siquidem et de ipsa scriptum est: *Deus humilibus dat gratiam* (*Jac. iv, 6*).

20. Multa quidem tibi, charissime, locutus sum, cum multis opus non habeas; quippe cui sit et ingenium velox ad intelligendum quod dicitur, et voluntas agilis ad eligendum quod utiliter suadetur,

sed licet specialiter quidem ad te, non tamen tam multa propter te scribenda putavi. Hæc itaque, quibus Deus providit fore necessaria. Te autem, ut meum jam olim familiarissimum, paucis et cum omni fiducia moneo, ne jam diutius animas desiderantium te, in tuæ quidem animæ horridum periculum, tui expectatione suspendas. En tua eorumque (ni fallor) qui tecum sunt, et mors, et vita in manu tua est. Arbitramur enim quidquid feceris tui aut volueris, illos esse facturos. Alioquin aperte denuntia illis, quia juxta omnium abbatum nostrorum non contemnendam sententiam, quæ merito processit in vos: Qui redierint, vivent; qui renuerint, morientur.

26 EPISTOLA VIII.

AD BRUNONEM COLONIENSEM ELECTUM (79).

Bernardus a Brunone consultus de acceptando episcopatu Coloniensi, ita respondet, ut suspensum eum teneat, imo terreat mole tanti muneris, monens per orationes consulere Deum.

1. Quæris a me consilium, vir illustris Bruno, an volentibus te promovere ad episcopatum acquiescere debeas. Quis hoc mortaliū definire præsumat? Deus forsitan vocat: quis audeat dissuadere? Forte non vocat: quis appropinquare consulat? Utrum vero vocatio Dei sit, an non sit; quis scire possit, excepto Spiritu qui scrutatur etiam alta Dei, vel si cui forte revelaverit ipse? Magis quoque dubium reddit consilium illa in litteris tuis humilis, sed terribilis confessio, qua vitam tuam tam graviter, et, ut credo, non nisi veraciter accusas. Nec enim negandum est, hujuscemodi vitam esse indignam tam sacri dignitate ministerii. Sed rursus non immerito e regione times (nam et nos idipsum metuimus) si ob malum conscientiae de commisso scientiae talento non facis lucrum: nisi quod alio forte negotiandi genere, etsi minus copiose, minus tamen periculose fructificare valeres. Horreo, fateor, sic enim tibi, ut mihi loqui debeo quod sentio; horreo, inquam, considerans, unde, quo vocaris: præsertim cum nullum intercarrerit penitentiae tempus, per quod utcumque hujuscemodi periculosissimus transitus fiat. Et quidem rectus ordo requirit ut prius propriam, deinde alienas curare studeas conscientias. Primus quippe pietatis gradus est, de quo scriptum est: *Miserere animæ tuæ placens Deo* (*Eccli. xxx, 24*). Ex hoc autem ad miserandum proximum recto jam tramite charitas ordinata procedit; quippe quem ad sui quisque mensuram amare præcipitur. Quod si in hunc modum quo te hactenus ipse amasti, et tibi committendos amaturus es, malo ego quidem tibi non committi, quam sic

(79) Scripta anno Christi 1131. Bruno II, filius Engelberti Altenæ comitis, consecratus anno 1132 a Guillelmo cardinali episcopo Prenestino, Friderico sub finem anni 1131 mortuo successit in sedem Coloniensem. Anno 1136 cum Lothario imperatore in Italiam profectus, in pervigilio Pentecostes anni insequentis ex minutione sanguinis extinctus, Barri in Apulia sepultus est, in ecclesia B. Nicolai; Hugone decano ipsi successit, qui et ipse anno proximo itidem

PATROL. CLXXXII.

diligi. Si autem prius te diligere didicisses, et me forsitan scires amare.

2. Sed quid, si suam Deus acceleret tibi gratiam, et multiplicet misericordiam, et sit ad restituendam innocentiam efficacior velox clementia quam diuturna penitentia? Beatus siquidem, cui non imputabit Dominus peccatum (*Psal. xxxi, 2*). Nam quis accusabit adversus electum Dei? Si Deus justificat, quis est qui condemnet? Hoc salutis compendium sanctus ille latro consecutus est: uno eodemque die simul et confessus latrocinia, et introductus in gloriam, brevi quodam contentus ponte crucis ad transigendum [*al. transeundum*] de regione dissimilitudinis in terram viventium, et de luto faciis in paradysum voluptatis (*Luc. xxiii, 40, 43*). Hoc subitum pietatis remedium percepit felix illa peccatrix, cum repente ubi superabundaverant delicta, abundare cœpit et gratia, Absque multo penitentiae labore dimissa sunt ei peccata multa, quoniam dilexit multum (*Luc. vii, 37-50*); et in brevi meruit charitatis accipere latitudinem, quæ, ut scriptum est, *cooperit multitudinem peccatorum* (*I Petr. iv*). Hoc et ille paralyticus in Evangelio duplex atque celerrimum potentissimæ bonitatis persensit beneficium, prius mente quam carne curatus.

3. Sed aliud et celerem adipisci veniam peccatorum, et aliud de ipsis sceleribus ad infulas mox provehi dignitatum. Video tamen Mathæum de telonio ad apostolatus culmen assumptum (*Matth. ix, 2-9*); sed hoc me rursus conturbat, quod non prius audierit cum cæteris coapostolis suis, *Ite in orbem universum, prædicate Evangelium omni creaturæ* (*Marc. xvi, 15*); quam egerit penitentiam, multo tempore ac labore sequendo Dominum quocumque iret, permanens cum eo in tentationibus suis. Sed et si 27 occurrat de Ambrosio, quod de tribunalibus ad sacerdotium raptus fuerit (*Theodoret, Hist. lib. iv, cap. 6*), non me valde confortat, cum a puero mundam in mundo duxerit vitam, et sic etiam fuga et latebris multisque dissimulationum modis declinare conatus sit. Si de Saulo quoque factus repente Paulus, repente vas electionis, repente Doctor gentium in exemplum adducitur: hoc exempli evacuat similitudinem, quod ille ideo misericordiam consecutus sit, quia ignorans ipso teste peccavit, manens in incredulitate (*I Tim. i, 13*). Quamquam si tale quidpiam quandoque bene et utiliter factum fuisse agnoscitur, de quo dici veraciter possit, *Hæc est mutatio dexteræ Excelsi* (*Psal. lxxvi, 11*), non tam exemplum, quam miraculum afferri debeat.

4. Hæc interim a me ad id quod quæritis, suspensive responsa sufficiant. Neque enim possum,

ex minutione decessit. Hæc ex Chronographo Saxonico inedito. Porro Brunonis sepulcrum uti et Ranulphi ducis Rogerii Siciliae princeps paulo post effregit, et cadavera eorum educta per forum traxit, ac demum plus quam barbara crudelitate dilaceravit. Vide Baronium ad hunc annum; Ottonem Frisingensem, Chronici libro 17, capp. 21, 23; Sigonium. De Regno Ital. libro 2, et Chronographum Saxonicum ineditum.

unde certus non sum, certam proferre sententiam. Sic contingere debet quærenti rem ubi non sit sermo a propheta. Consilium a sapiente quærendum est. Nunquid enim de luto limpidum quidpiam haurire potestis? Unum tamen est quod amico absque periculo, et nequaquam sine fructu impendere possumus, nostræ videlicet pro hac re orationis ad Deum qualecunque suffragium. Deo ergo relinquentes sui, quod ignoramus, secretum consilii, ipsum supplici devotione et devota supplicatione precamur, ut in vobis et de vobis operetur, quod et se deceat, et vobis expediat. Habetis autem dominum Norbertum, (80) quem melius præsentem præsens de talibus interrogare potestis. Nam tanto vir ille in divinis aperiendis mysteriis nobis promptior, quanto et Deo propior esse cognoscitur.

EPISTOLA IX (81).

AD EUMDEM JAM ARCHIEPISCOPUM COLONIENSEM.

Brunonem recens creatum archiepiscopum Coloniensem ad timorem inducit.

Dignationem vestræ suscepi scripta devotus, et ad adjuncta sollicitus fui; et si profui, vos probabit. Sed de hoc satis. Porro in eadem charitate audeo quæ sequuntur. Si cunctos qui vocantur ad ministerium, constat eligi et ad regnum, profecto securus est Coloniensis archiepiscopus. Quod si etiam et Saulem in regno, et Judam in sacerdotio legitur elegisse non alius quam ipse Deus; et non potest solvi Scriptura quæ hoc asserit: timeat necesse est et Coloniensis archiepiscopus. Si vero (quod verum est) et illa sententia hodie quoque viget, quia non multos nobiles, non multos potentes, non multos sapientes elegit Deus (I Cor. I, 26), nunquid non triplicem quoque habet timendi causam Coloniensis archiepiscopus? Curemus ergo in alto positi, non altum sapere, sed timere, sed humilibus consentire. *Principem, inquit, te constituerunt: esto in illis tanquam unus ex illis (Eccli. xxxii, 1): et iterum: Quanto major es, tanto humilia te in omnibus (Eccl. iii, 20). Sapiens est qui hoc consulit, quippe haud secus sentiens ab ipsa Sapientia quæ ait: Qui major est vestrum, fiat sicut minor (Luc. xxii, 26). Alioquin judicium durum his qui præsent (Sap. vi, 6): timeat potestas. Servus quoque sciens voluntatem domini sui, et non faciens digna, vapulabit multis (Luc.*

(80) Præmonstratensis Ordinis fundatorem. Vide de eo epistolam 59.

(81) Scripta anno Christi 1132.

(82) Scripta anno Christi 1132.

(83) Scripta circa annum 1125. Guigo, cognomento de Castro, natione Gallus, patria Delphinus, nativitate Valentiniensis, Cartusie majoris a B. Brunone quintus prior generalis, Statutorum primas scriptor, Bernardo charissimus, ut constat tum ex hac epistola, tum ex libro tertio Vitæ S. Bernardi, cap. 1. Petro Venerabili infra, in epistola 388, dicitur « singularis suo tempore et præclarissimus religionis flos. » Idem in libri 6 epist. 40, ad Basilium, Guigonis in Cartusie majoris regimine successorem: « Decreveram renovare tecum, » inquit, « antiquas illas et sanctas felicitis memoriæ domini Guigonis prædecessoris tui mecum sæpe habitas collationes,

A XII, 47): timeat qui cognovit litteraturam. Timeat nobilis, quia iudex omnium non est acceptor personarum. Iste profecto necessarii timoris funiculus triplex difficile rumpitur. Durusne videor, quia non blandior, quod metum incutio, quod amico cupio initium sapientiæ? Sic mihi contingat semper beare amicos, id est, terrendo salubriter, non aduland fallaciter. Ad illud me provocat qui dicit: *Beatus homo qui semper est pavidus (Prov. xxviii, 14). Ab hoc revocat qui ait: Popule meus, qui te beatificant, in errorem inducunt (Isai. iii, 12).*

28 EPISTOLA X (82).

AD EUMDEM.

Brunonem ad justum corripiendi zelum excitat.

B Horrendum punire nefas, etsi duplici ratione incumbat vobis, tum videlicet pro debito officii, tum quia et apostolica injungit auctoritas; puto tamen quod non supervacua in re tanta etiam amici communitio accedit. Hoc autem est quod amicum et patrem cupimus esse admonitum, ut hæc ipsa ultio quæ faciendâ est, eo quoque zelo quo faciendâ est, fiat: quatenus non solum præsens facinus multum esse videatur, sed etiam a simili temeritate audiens omnis malignitas compescatur.

EPISTOLA XI.

AD GUIGONEM PRIOREM (83), ET CÆTEROS CARTUSIE MAJORIS RELIGIOSOS.

De veræ et sinceræ charitatis lege, signis, effectis, gradibus, perfectione Patriæ reservata, multa pie disserit.

C Inter patres reverendissimis [al. reverentissimis], et inter amicos charissimis, Guigoni priori Cartusie, cæterisque sanctis qui cum eo sunt, frater BERNARDUS de Clara-Valle, salutem æternam.

1. Sanctitatis vestræ litteras tam lætus accepi, quam avidus et olim desideraveram. Legi eas, et quas volebam in ore litteras, scintillas sentiebam in pectore: quibus et concaluit cor meum intra me, tanquam ex illo igne, quem Dominus misit in terram (Luc. xii, 49). O quantus in illis meditationibus exardescit ignis, e quibus hujusmodi evolvuntur scintillæ! Vestra illa succensa et succendens salutatio sic mihi, ut verum fatear, accepta fuit, et est, quasi non ab homine, sed certissime ab illo qui mandat salutem Jacob, descendere videretur. Non me sane

quibus velut scintillis ab ejus ore prodeuntibus accendebar, et omnium pene humanarum rerum oblivisci cogebam. » Vir erat insignis modestiæ, uti suis se ipse coloribus depinxit in quadam epistola ad Petrum Cluniacensem: « Petimus, » inquit, « per eam qua in nos indignos vestra fervent viscera dilectionem, ut quando nostræ exiguitati vestra scribere dignatur serenitas, ita de propria cogitatis edificatione, ut infirmitatem nostram periculosa non inflectis elatione. Et illud præ omnibus et super omnia quæsumus, et defixis in terram genibus obsecramus, ne vilitatem nostram Patris nomine dignam ulterius æstimetis. Satis et super satis est, si frater, si amicus, si filius appelletur, qui nec servi nomine dignus habetur » (inter Epistolas Petri Venerabilis, libri et epist. 25). Quo quidem exemplo ipse Venerabilis Petrus ad Bernardum scribens postmodum usus est,

arbitror salutatum in via, non in transitu, non veluti ex occasione, ut assolet, consuetudinis; sed plane ex visceribus, ut sentio, charitatis prodiit hæc tam grata et inopinata benedictio. Benedicti vos a Domino, qui me in benedictionibus dulcedinis tantæ prævenire curastis, ut daretur puero vestro, vobis primum scribentibus, fiducia rescribendi, scribere quidem ad vos jam pridem gestienti, sed non præsumenti. Verebar nimirum sanctam, quam in Domino habetis importunis scriptitationibus infestare quietem, juge illud vestrum sacroque silentium a sæculo, susurrium cum Deo; vel ad modicum interrumpere, nostraque ingerere auribus secretis penitus occupatis supernisque eulogiis. Timebam omnino molestus fieri vel Moysi in monte, vel Eliæ in deserto, aut certe excubanti in templo Samueli, si divinis intentissimos confabulationibus aliquatenus advocare tentassem. Clamat Samuel, *Loquere, Domine, quia audit servus tuus (I Reg. iii, 10):* et ego me audiri præsumerem? Timebam, inquam, ne si et David elonganti se et fugienti, manentique in solitudine, importunus insisterem, indignans excusaret et diceret: Sine me, non audio te modo; audiam potius quod dulcius ausculto, *Audiam quid loquatur in me Dominus Deus; quoniam loquetur pacem in plebem suam, et super sanctos suos, et in eos qui convertuntur ad cor (Psal. lxxxiv, 9).* Aut certe illud: *Declinate a me, maligni, et scrutabor mandata Dei mei (Psal. cxviii, 115).* Quid enim? egone tam temerarius essem, ut inter sponsi brachia suaviter quiescentem auferem suscitare dilectam, quousque vellet ipsa? Putarem illico auditurum me ab illa: Noli mihi molestus esse: *Ego dilecto meo, et dilectus meus mihi, qui pascitur inter lilia (Cantic. ii, 16).*

2. Verum quod non audeo ego, audeat charitas, et cum omni fiducia pulsat ad ostium amici, nequaquam putans pati se debere repulsam, quæ amicitiarum matrem se novit; nec veretur vestrum, etsi gratissimum, paulisper inquietare otium, propter suum negotium. Ipsa profecto, ipsa cum vult, facit vos excedere Deo; ipsa et cum voluit, fecit sobrios nobis: adeo ut minime duceretis indignum, non modo sustinere loquentem, sed tacentem iusuper benigne provocare. Amplector benignitatem,

ut videre licet hic epistola 388: uterque forsitan æmulatus Bernardum, epistola 72. Scripsit vero et ipse plura, quibus, inquit Trithemius, nomen suum immortalitate donatum est: nempe Vitam S. Hugonis Gratianopolitani episcopi, quæ Innocentio II dicata reperitur apud Surium tomo II, die prima Aprilis; Meditationes, quæ exstant in Bibliotheca Patrum; tractatum de Veritate et Pace, manuscriptum in Bibliotheca Cartusie Coloniensi, Institutorum Cartusienium librum unum; item librum de Contemplatione; Epistolas denique varias, ex quibus quatuor hic habes tomo 6, aliis a me post Horstium inutili diligentia perquisitis. Cum enim ea de re scripsissem ad reverendissimum Patrem D. Joannem Pegon, priorem Cartusie majoris atque Ordinis Genevalem, hoc ab eo responsum habere merui, nimirum, post

dignationem admiror, laudo et veneror puritatem, qua de nostris profectibus, quos putatis, tanta in Domino exultatione gloriamini. Glorior et ego plurimum tanto testimonio, et servorum Dei tam gratam, quam gratuita admodum familiaritate delector. Hæc jam gloria mea, hoc gaudium meum, hæc delicia cordis mei, quod non frustra levarim oculos meos in montes, unde quippe jam non mediocre venit auxilium mihi. Hi jam nobis stillarunt montes dulcedinem; et adhuc spero quia stillabunt, quousque valles nostræ abundabunt frumento. Festivus enim erit mihi dies ille ducendus, et memoriale sempiternum, in quo virum illum videre ac suscipere merui, per quem factum est ut in cordibus vestris ego reciperer. Et quidem jam ante receperatis, ut apparet in litteris vestris: sed nunc arctius, ut comperi, et familiarius, cum ille vobis retulit de me quædam, quæ etsi non probaverit, putavit tamen Fidelis quippe et religiosus, absit ut aliter loqueretur, quam credidit. En revera in me experior quod ait Salvator: *Qui recipit justum in nomine justî, mercedem justî accipiet (Matth. x, 41).* Mercedem quippe justî dixerim, quod justus reputor, non ob aliud, nisi quod justum recepi. Nam si qua superaddita sunt, ea justus non tam ex veritate rei quam ex puritate sui locutus est. Audistis, creditis, exultastis, scripsistis, et me non parum lætificastis, non solum quod aliquem locum gratiæ, et locum non mediocre, apud vestram merui sanctitatem, sed et quod nobis vestrorum non parva ex parte puritas animorum innotuit. Paucis pro certo aperuistis, cujus spiritus estis.

3. Gaudeo proinde mihi, gaudeo et vobis; meæ utilitati, et vestræ sinceritati. Illa siquidem vera et sincera est charitas, et omnino de corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta judicanda procedere, qua proximi bonum æque ut nostrum diligimus. Nam qui magis, aut certe solum diligit suum, convincitur non caste dilgere bonum, quod utique propter se diligit, non propter ipsum. Et hie talis non potest obedire propheta, qui ait: *Confitemini Domino, quoniam bonus (Psal. cxvii, 4).* Confitemur quidem quia fortasse bonus et sibi, non autem quoniam bonus est in se. Quapropter noverit in se dirigi illud ab eodem propheta opprobrium: *Con-*

sex incendia, quæ sacra illa domus ab incunabulis passa est, vix quidquam superesse instructissimæ illius manuscriptorum supellectilis, quam majores sui summa cura et diligentia adornaverant. Tribuitur etiam eidem Guigoni liber de Scala Claustralium, relatus tomo 6. Nec omittendum quod de illo refert Trithemius, scilicet quod Epistolas S. Hieronymi nimio scriptorum vitio depravatas, diligenti studio ad veritatis limam emendaverit, et in unum comportaverit. Guigonis hæc de re epistolam habes hic ex Analectorum tomo 1. Porro quinquagesimum ætatis agens annum, inquit Sutor, de Vita Cartusiana, libro 2. cap. 5. conversionis vero trigesimo, Prioratus sui vigesimo septimo vel circiter, non sine sanctitatis opinione spiritum Domino reddidit anno 1137, ab inchoatione vero Ordinis quinquagesimo tertio.

ritebitur tibi cum benefeceris ei (Psal. XLVIII, 19). Est qui confitetur Domino, quoniam potens est; et est qui confitetur, quoniam sibi bonus est: et item qui confitetur, quoniam simpliciter bonus est. Primus servus est, et timet sibi; secundus mercenarius, et cupit sibi; tertius filius, et defert patri. Itaque et qui timet, et qui cupit, uterque pro se agunt: sola quæ in filio est charitas, non quærit quæ sua sunt. Quam ob rem puto de illa dictum, *Lex Domini immaculata, convertens animas (Psal. XVII, 8)*; quod sola videlicet sit, quæ ab amore sui et mundi avertere possit animum et in Deum dirigere. Nec timor quippe, nec amor privatus convertit animam. Mutant interdum vultum vel actum, affectum nunquam. Facit quidem etiam servus nunquam opus Dei: sed quia non sponte, in sua adhuc duritia permanere convincitur. Facit et mercenarius; sed quia non gratis, propria trahi cupiditate cognoscitur. Porro ubi proprietas, ubi singularitas; ubi autem singularitas, ibi angulus; ubi vero angulus, ibi sine dubio sordes sive rubigo. Sit itaque servo sua lex timor ipse, quo constringitur; sit mercenario sua cupiditas, qua et ipse aretatur, quanto ab ipsa tentatur abstractus et illeceus. Sed harum nulla aut sine macula est, aut animas convertere potest. Charitas **30** vero convertit animas, quas facit et voluntarias.

4. Porro in eo eam dixerim immaculatam, quod nil sibi de suo retinere consuevit. Cui nempe de proprio nihil est, totum profecto quod habet, Dei est: quod autem Dei est, immundum esse non potest. Lex ergo Domini immaculata, charitas est, quæ non quod sibi utile est quærit, sed quod multis. Lex autem Domini dicitur, sive quod ipse ex ea vivat, sive quod eam nullus nisi ejus dono possideat. Nec absurdum videatur quod dixi etiam Deum vivere ex lege, cum non alia dixerim quam charitate. Quid vero in summa et beata illa Trinitate summam et ineffabilem illam conservat unitatem, nisi charitas? Lex est ergo, et lex Domini charitas, quæ Trinitatem in unitate quodammodo cohibet, et colligat in vinculo pacis. Nemo tamen me existimet charitatem hic accipere qualitatem, vel aliquod accidens; alioquin in Deo dicerem (quod absit) esse aliquid quod Deus non est; sed substantiam illam divinam: quod utique nec novum nec insolitum est, dicente Joanne, *Deus charitas est (I Joan. IV, 16)*. Dicitur ergo recte charitas et Deus, et Dei donum. Itaque Charitas dat charitatem, substantiva (84) accidentalem. Ubi dantem significat, nomen est substantiæ; ubi donum, qualitatis. Hæc est lex æterna, creatrix et gubernatrix universitatis. Siquidem in pondere, et mensura, et numero per eam facta sunt universa: et nihil sine lege relinquatur, cum ipsa quoque lex omnium sine lege non sit; non tamen alia quam se ipsa, qua et se ipsam etsi non creavit, regit tamen.

5. Cæterum servus et mercenarius habent legem

(84) Alias, mendose, substantia.

non a Domino, sed quam ipsi sibi fecerunt, ille Deum non amando, iste plus aliud amando. Habent, inquam, legem non Domini, sed suam, illi tamen quæ Domini est subjectam. Et quidem suam sibi quisque legem facere potuerunt; non tamen eam incommutabili æternæ legis ordini subducere potuerunt. Tunc autem dixerim quemque sibi suam fecisse legem, quando communi et æternæ legi propriam prætulit voluntatem, perverse utique volens suum imitari Creatorem: ut sicut ipse sibi lex, suique juris est, ita is quoque se ipsum regeret, et legem sibi suam faceret voluntatem: grava utique et importabile jugum super omnes filios Adam, heu! inclinans et incurvans cervices nostras, adeo ut vita nostra inferno appropinquaret. Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus? (Rom. VII, 24.) quo utique sic premor, ut nisi quia Dominus adjuvit me, paulo minus habitasset in inferno anima mea (Psal. XCIII, 17). Sub hoc onere gravatus gemebat qui dicebat: *Quare posuisti me contrarium tibi, et factus sum mihimetipsi gravis? (Job VII, 20.)* Ubi dixit, *Factus sum mihimetipsi gravis*, ostendit quod lex ipse sibi esset, nec alius hoc quam ipse sibi fecisset. Quod autem Deo loquens præmisit *Posuisti me contrarium tibi*; Dei se tamen non effugisse legem indicavit. Hoc quippe ad æternam justamque legem Dei pertinuit, ut qui a Deo noluit suaviter regi, pœnaliter a se ipso regeretur; quique sponte jugum suave et onus leve charitatis abiecit, propriæ voluntatis onus importabile pateretur invitus.

6. Miro itaque modo æterna lex fugitivum suum, et posuit sibi contrarium, et retinuit subjectum: dum videlicet nec justitiæ pro meritis legem evasit, nec tamen cum Deo in sua luce, in sua requie, in sua gloria remansit; subjectus potestati, et submotus felicitati. Domine Deus meus, cur non tollis peccatum meum, et quare non auferis iniquitatem meam (Ibid., 21), ut abjecta gravi sarcina propriæ voluntatis, sub levi onere charitatis respirem, nec jam servili timore coercear, nec mercenaria cupiditate illiciar, sed agar spriritu tuo, spiritu libertatis quo aguntur filii tui: qui testimonium reddat spiritali meo, quod et ego sim unus ex filiis, dum eadem mihi lex fuerit quæ et tibi; et sicut tu es, ita et ipse sim in hoc mundo? Hi siquidem qui hoc faciunt, quod ait Apostolus, *Nemini quidquam debeatis, nisi ut invicem diligatis (Rom. XIII, 8)*, procul dubio sicut Deus est, et ipsi sunt in hoc mundo; nec servi aut mercenarii **31** sunt, sed filii. Itaque nec filii sunt sine lege, nisi forte aliquis aliter sentiat propter hoc quod scriptum est: *Justis non est lex posita (I Tim. I, 9)*. Sed sciendum quod alia est lex promulgata a spiritu servitutis in timore, alia a spiritu libertatis data in suavitate. Nec sub illa coguntur esse filii, nec sine ista patiuntur. Vis audire quia justis non est lex posita? *Non accepistis*, inquit, *spiritum servitutis iterum in timore. Vis audire quod*

tamen sine lege charitatis non sint? *sed accepistis*, ait, *spiritum adoptionis filiorum (Rom. VIII, 15)*. Denique audi justum utrumque de se fatentem, et hoc est non sit sub lege, nec tamen sit sine lege. *Factus sum*, inquit, *his qui sub lege erant, quasi sub lege essem, cum ipse non essem sub lege; his qui sine lege erant, tanquam sine lege essem, cum sine lege De non essem, sed in lege essem, Christi (I Cor. IX, 21)*. Unde apte non dicitur: *Justi non habent legem*; aut, *Justi sunt sine lege: sed Justis non est lex posita*; hoc est, non tanquam invitis imposita, sed voluntariis eo liberaliter data, quo suaviter inspirata. Unde et pulchre Dominus ait: *Tollite*, ait, *jugum meum super vos (Matth. XI, 29)*. Ac si diceret: Non imponi videris, sed vos tollite si vultis. Alioquin non requiem, sed laborem invenietis animabus vestris.

7. Bona itaque lex charitas et suavis, quæ non solum leviter suaviterque portatur, sed etiam servorum et mercenariorum leges portabiles ac leves reddit, quas utique non destruit, sed facit ut impleantur, dicente Domino: *Non veni legem solvere, sed adimplere (Matth. V, 17)*. Illam temperat, istam ordinat, utramque levigat. Nunquam erit charitas sine timore, sed casto; nunquam sine cupiditate, sed ordinata. Implet ergo charitas legem servi, cum infundit devotionem; implet et mercenarii, cum ordinat cupiditatem. Porro timori permixta devotio ipsum non annullat, sed castificat. Pena tantum tollitur, sine qua esse non potuit dum fuit servilis; et timor manet in sæculum sæculi castus et filialis (Psal. XVIII, 10). Nam quod legitur, *Perfecta charitas foras mittit timorem (I Joan. IV, 18)*, pena intelligenda est, quæ servili, ut diximus, nunquam deest timori, illo scilicet genere locutionis, quo sæpe causa ponitur pro effectu. Deinde cupiditas tunc recte a superveniente charitate ordinatur, cum mala quidem penitus respuuntur, bonis vero meliora præferuntur, nec bona nisi propter meliora appetuntur. Quod cum plene per Dei gratiam assecutum fuerit, diligitur corpus, et universa corporis bona tantum propter animam, anima propter Deum, Deus autem propter se ipsum.

8. Verumtamen quia carnales sumus, et de carnis concupiscentia nascimur, necesse est cupiditas vel amor noster a carne incipiat: quæ si recto ordine dirigitur, quibusdam suis gradibus duce gratia proficiens, spiritu tandem consummabitur: quia non prius quod spirituale, sed quod animale, deinde quod spirituale; et prius necesse est portemus imaginem terrestres, deinde cœlestis (I Cor. XV, 46-49). In primis ergo diligit seipsum homo propter se. Caro quippe est, et nil sapere valet præter se. Cumque se videt per se non posse subsistere, Deum sibi quasi necessarium incipit per fidem inquirere et diligere. Diligit itaque in secundo gradu Deum, sed propter se, non propter ipsum. At vero cum ipsum cœperit occasione propriæ necessitatis colere et frequentare cogitando, legendo, orando, obediendo, quadam hujuscemodi familiaritate paulatim sensim-

que Deus innotescit, consequenter et dulcescit; et sic gustato quam suavis est Dominus, transit ad tertium gradum, ut diligat Deum, non jam propter se sed propter ipsum. Sane in hoc gradu statur, et nescio si a quoquam hominum quartus in hac vita perfecte apprehenditur, ut se scilicet homo diligat tantum propter Deum. Asserant hoc si qui experti sunt: mihi, fateor, impossibile videtur. Erit autem procul dubio cum introductus fuerit servus bonus et fidelis in gaudium Domini sui, et inebriatus ab ubertate domus Dei. Quasi enim ebrius miro quodam modo oblitus sui, et a se penitus velut deficiens, **32** totus perget in Deum, deinceps adhærens ei unus spiritus erit.

9. Arbitror hoc prophetam sensisse cum diceret: *Introibo in potentias Domini; Domine, memorabor justitiæ tuæ solius (Psal. LXX, 16)*. Sciebat profecto cum introiret in spirituales potentias Domini, exutum se iri universis infirmitatibus carnis, ut jam nil de carne haberet cogitare, sed totus in spiritu memoraretur justitiæ Dei solius. Tunc pro certo singula Christi membra dicere poterunt de se, quod Paulus aiebat de capite: *Etsi cognovimus secundum carnem Christum, sed nunc jam non novimus (II Cor. V, 16)*. Nemo ibi se cognoscit secundum carnem, quia caro et sanguis regnum Dei non possidebunt (I Cor. XV, 50). Non quod carnis substantia illic futura non sit; sed quod carnalis omnis necessitudo sit defutura, carnisque amor amore spiritus absorbendus, et infirmæ quæ nunc sunt hamanae affectiones in divinas quasdam potentias habeant commutari. Tunc sagena charitatis, quæ nunc tracta per hoc mare magnum et spatiosum, ex omni genere piscium congregare non disinit cum perducta ad littus fuerit, malos foras mittens, bonos solummodo retinebit. Siquidem in hac vita ex omni genere piscium, intra cinum suæ latitudinis, charitatis rete concludit: ubi se pro tempore omnibus conformans, omniumque in se sive prospera, sive adversa trajiciens, suaque quodammodo faciens, non solum gaudere cum gaudentibus, sed etiam flere cum flentibus consuevit. Sed cum pervenerit ad littus, velut malos pisces omne quod triste patitur foras mittens, sola quæ placere et jucunda esse poterunt, retinebit. Nunquid enim tunc, verbi gratia, Paulus aut infirmabitur cum infirmis, aut uretur pro scandalizatis, ubi scandala et infirmitas procul erunt? aut certe lugebit eos qui ante non egerunt pœnitentiam, ubi certum est, sic neminem sane fore qui pœniteat, quomodo qui peccet non erit? Absit autem ut vel eos qui ignibus æternis cum diabolo et angelis ejus deputandi sunt, plangat et defleat in illa civitate, quam fluminis impetus lætificat (Psal. XLV, 5), cujus diligit Dominus portas super omnia tabernacula Jacob (Psal. LXXXVI, 2); quod videlicet in tabernaculis etsi quandoque gaudetur de victoria, laboratur tamen in pugna, et plerumque periclitatur de vita: in illa autem patria nulla prorsus admittitur adversitas

sive tristitia, quemadmodum de illa canitur: *Sicut lætantium omnium habitatio in te* (Psal. 86, 7); et rursum: *Læticia sempiterna erit eis* (Isai. LXI, 7). Denique quomodo misericordiæ recordabitur, ubi memorabitur justitiæ Dei solius? Proinde ubi jam non erit miseriæ locus, aut misericordiæ tempus, nullus profecto esse poterit miserationis affectus.

10. Longum quidem adhuc texere sermonem insatiabili colloquendi ad vos desiderio pulsor, fratres mei charissimi et desideratissimi; sed tria sunt quæ finem indicunt. Primum quidem, quod maxime vereor ne fiam onerosus vobis: secundum, quia pudet loquacitatis: tertium, quod domesticis urgeor curis. In fine precor, miseremini mei; et si exultastis in bonis de me tantum auditis, certis, queso, compatimini malis. Vidit fortassis qui vobis ea narravit, aliqua parva, et de parvis grandia aestimavit; vestra autem sinceritas facile credidit quod libenter audivit. Gratulor quidem de charitate, quæ omnia credit (I Cor. XIII, 7); sed confundor pro veritate, quæ omnia novit. Volo vos mihi credere de me magis quam alteri, qui tantum videt in facie. Nemo quippe scit quæ sunt in homine, nisi spiritus hominis qui in eo est (I Cor. II, 11). Dico vobis ego qui de me loquor non ex conjectura, sed ex sententia: Non sum talis qualis putor vel dicor. Quod quidem tam securus fateor, quam certus experior: ita ut nil malim vestris orationibus specialiter obtinere, quam ut talis fiam, qualem litteræ vestræ prædicant.

33 EPISTOLA XII.

AD EOSDEM.

Orationibus eorum se commendat.

Amantissimo domino, et reverendissimo patri GUIGONI priori Cartusensi, et sanctis fratribus adherentibus ei, frater BERNARDUS de Clara-Valle, modicum id quod est.

Primum quod, accedens ad partes illas, non adjeci pervenire usque ad vos videre facies vestras, rememorari iniquitates et necessitates meas: etsi vobis forsitan satisfacere possum, mihi, fateor, non possum. Irascor occupationibus meis, quibus factum est, non ut neglexerim, sed ut nequiverim. Hoc

(85) Scripta anno Christi 1127. Illustris cardinalis Baronius hanc epistolam refert ad annum 1129, sicut et tres sequentes. Verum, ut optime advertit Manriquez in Annalibus, ad annum 1126 pertinere debet. Nam ex suppresso Bernardi nomine, imo ex ipso contextu, prima ad Honorium scripta intelligitur, cui se tunc incognitum Bernardus existimabat. At certe exstant aliæ ad ipsum Honorium datæ, scilicet epistolæ 47 et 49, quas ipse Baronius reponit ad annos 1127 et 1128; proinde hæc anno superiori, nimirum 1126, collocanda est, quo Ebali Catalaunensis obitum, in cujus locum electus est Albericus, Acta ejusdem Ecclesiæ contigisse probant.

(86) Illustris certe fuit Albericus, Remensis nuncupatus, si non genere, saltem doctrina et virtute, Abælardi quondam sub Anselmo Laudunensi condiscipulus, demum antagonista, quo potissimum agente in synodo Suessionensi, is suum librum de Trinitate flammis tradere compulsus est. Ipse vero Albericus ex Remensi scholiarcha episcopus Calau-

frequenter patior, et ideo frequentem irascor: dignus utinam, cui omnis sanctus condoleat. Alioquin dupliciter miser sum, si nec miserabilis sum. Ego vero fraternæ pietati locum in me ostendo, non meritum. Miseremini mei, non quia dignus, sed quoniam inops et pauper sum ego. Justitia meritum quærit: misericordia miseriam intuetur. Vera misericordia non judicat, sed afficit: non nititur discussione, occasione contenta. Non enim expectatur ratio, ubi affectio trahit. Lugebat Samuel Saul, miserans, non deliberans (I Reg. XX, 35). Fundebat lacrymas David filio parricidæ, etsi non profutura, pias tamen (II Reg. XVIII, 33). Ita et vos miseremini mei, non quia merui, sed quia egeo. Miseremini tanquam misericordiam consecuti a Domino ut sine timore a mundi tumultibus liberati, serviat ei. Felices, quos abscondit in tabernaculo suo in umbra alarum suarum sperantes, donec transeat iniquitas. Cæterum ego infelix, pauper et nudus, homo natus ad laborem, implumis avicula pene omni tempore nidulo exsulans, vento exposita et turbini, turbatus sum et motus sum sicut ebrius, et omnis conscientia mea dovorata est. Miseremini proinde, etsi nil meriti, certe sic affecti.

EPISTOLA XIII.

AD DOMINUM PAPAM HONORIUM (85).

Alberici electionem ad episcopatum Catalaunensem ratam haberi petit.

Summo pontifici HONORIO, frater quidam professione monachus, conversatione peccator, se ipsum quantillus est.

Aiunt apud vos plus valere pauperis precem, quam potentis vultum. De qua vestra singulari dignatione tam sancta opinio facit me dignitatis celsitudinem non vereri, quo minus audeam loqui ad vos, id præsertim quod charitas suggerit. De Ecclesia dico, domine, Catalaunensi, cujus, quantum in me est, nec valeo, nec debeo dissimulare periculum. Videmus nimirum, jamjamque imminere sentimus, nos qui vicini sumus, pacem videlicet memoratæ Ecclesiæ graviter mox esse turbendam, si electioni illustri illius viri, id est, magistri Alberici (86), in quam utique totus tam clerus, quam populus

nensis est electus post obitum Ebali, non vero Guillelmi de Campellis ut voluit Picardus, Horstius, Chesnius et alii. Sive enim Guillelmus decesserit anno 1119, ut ipsi numerant; sive anno 1121, quod supra probatum est in notis ad epistolam 3, verisimile non est sedem Catalaunensem vacasse ad promotionem Honorii papæ (ad quem Bernardus pro Alberico scribit), factam anno 1124. An autem electio et Bernardi commendatio affectum sortita sit, affirmat alter Albericus in Chronico ad annum 1126; negant alii fere omnes, quod quidem certissimum videtur. Nam in nomenclatura Patrum qui concilio Trecenti anno 1127 seu 1128 interfuere, recensitis Patribus ipsoque Catalaunensi episcopo, suppresso licet nomine, magister Albericus Remensis inter alios inferioris ordinis exprimitur. Denique constat ipsum in sede Bituricensi defuncto Ulgrino successisse, ut recte probat Chesnius in notis ad Abælardum. Albericus, Ecclesiæ Remensis scholarum magister, a scientia litterarum atque consilii prudentia clarissimus, teste

pari voto et voce convenerant et conveniunt, vestræ pietatis assensum impetrare nequiverint. De qua re si et nostra quæritur aut curatur sententia, novimus hominem sanæ fidei et doctrinæ hactenus existisse; in divinis pariter et humanis prudentem esse; et speramus in domo Dei (si tamen ipse elegit eum) fore vas in honorem, et utilem futurum non solum illi, sed et omni Gallicanæ Ecclesiæ. Vestræ mas discretionis est judicare, an merito flagitetur a vobis faciendæ dispensatio, unde talis potest sperari recompensatio.

EPISTOLA XIV (87).

AD EUMDEM HONORIUM PAPAM.

Causam Ecclesiæ Divionensis, summo Pontifici commendat.

Summo pontifici HONORIO, frater BERNARDUS vocatus abbas Claræ-Vallis, salutem, et si quid potest peccatoris oratio.

Quanto ad vos timore scribam, novit ipse quem timemus in vobis. Sed ut audeam, domina charitas facit: quippe quæ imperat et vobis. Pro Ecclesia Divionensi rogatus (88), suscepi facere precem; sed quid potissimum precari debeam, pene dubito. Nam sicut tentare aliquid vel prece vel pretio adversus justitiam iniquum est: sic pro justitia multum labo-

Roberto de Monte, « Remensis » origine dicitur a Petro Abælardo in Historia Calamitatum suarum, cap. 5, et discipulus Guillelmi de Campellis, « condiscipulus » Abælardi, ab Heloissa in epistola 2. Ad eum de Christi timore Gualterus episcopus Laudunensis scribit epist. 4 quæ exstat in Spicilegii tomo 2, pag. 469. Fallor si non ipse est « magister in Francia » quem tacito nomine suggillat Abælardus in Theologiæ introductione, pag. 1066. Obiit anno 1141. Confer epistolam 58, quæ ante hanc scripta est ad Ebalum, et leges Marlotum in Metropoli Remensis tomo 2, pag. 285. Fuit alter Albericus Remensis, dictus de Porta-Veneris, de quo Joannes Saresberienensis, epistola 182. Quod spectat ad periculum, quod Bernardus in hac epistola dicit imminere Ecclesiæ Catalaunensi, nisi confirmetur Alberici electio, non videtur interpretandum de ambitu Henrici Viridunensis, quem Baronius, Manriquez ad annum 1129, et auctor Galliarum purpuratæ in Matthæo, asserunt voluisse invadere sedem Catalaunensem; sed potius de perturbatione consequenda, si vota et unanimis tam cleri quam populi postulatio frustrarentur, ut in consequentibus Bernardus satis insinuat. Quod autem asserunt præfati auctores pro fundamento suæ sententiæ, fragmentum videlicet epistolæ 48 ejusdem sancti ad Haimericum, ubi sic ait, « Quid in me, o « boni viri, displicuit paternitati vestræ? utrumne « quod apud Catalaunum amotus est a villicatione « sibi credita homo usqueaque diffamatus, qui in « Ecclesia Viridunensi, cui præfuerat, dissipasset « bona Domini sui? » hoc tantum indicat Henrici depositionem apud Catalaunum a Matthæo legato factam esse, ut refert Albericus ad annum 1129, dicens concilium a Matthæo legato « Catalauni celebratum in Purificatione beatæ Virginis, ubi de « consilio sancti Bernardi Henricus Viridunensis episcopatam dimiserit. » Exstant apud Wassebourg, Antiquitatum Belgicæ Galliarum libro 4, hujus rei testes Honorii ad Matthæum litteræ, in quibus inter alia sic habetur: « Tu vero tam prædicum episcopatum » (nempe de honorum ecclesiasticorum dilapidatione accusatum) « quam partem adversariam »

rare apud justitiæ amatorem superfluum. Verum etsi nos quid oremus, sicut oportet, nescimus, confidimus tamen quod vestra benignitas, præsertim in causa religiosorum (89), esse otiosa non poterit. Et quidem sanctitatis vestræ prudentia sollicitaque discussio quid inventura sit, ego nescio; sed hoc dico quod audivi et frequenter audio, quia videlicet longo et inconcusso tenore fertur Divionensis Ecclesiæ possedissee ea, de quibus adversus eam causantur Luxovienses: ita ut hi qui videntur antiquiores de vicinis, mirentur et indignentur, novam abominantes calumniam (90).

EPISTOLA XV.

AD HAIMERICUM CANCELLARIUM (91).

Unde supra.

Viro illustri domino HAIMERICO apostolicæ Sedis cancellario, BERNARDUS de Clara-Valle quæ retro sunt oblivisci, et ad ea quæ ante sunt, Apostolum sequi.

Non latet amicos nostros quod me familiari affectu diligitis, et tantæ mihi felicitatis fructum invidet, si solus habere voluero. Monachi Divionenses ob antiquam illius Ecclesiæ religionem mihi charissimi sunt. Sentiant, si placet, quod non sit amor otiosus, sive vester ad nos, sive noster ad illos, salva tamen

(Viridunenses canonicos, prout ibi utrumque exprimitur) « ad tuam præsentiam evocas, Catalaunum « adeas, ibique adscitis tibi Treverensi archiepiscopo « et aliis episcopis, sapientibus etiam et religiosis « viris, negotium studiose audias, et diligenti indagatione perquiras. Quod si accusatores et testes « idonei a paruerint, communicato fratrum consilio « canonicæ causam definias, » etc. Sed de his satis. (87) Scripta circa annum 1126.

(88) Id est pro monasterio Divionensium S. Benigni monachorum, quos ob antiquam religionem sibi charissimos in epistola sequente dicit Bernardus, cujus pater et mater in eorum ecclesia sepulti sunt, inde postea translati Claram-Vallem. Bernardo, aliisque ejusdem ævi scriptoribus familiare ecclesiæ nomine significare monasteria, infra in epistolis 59, 60, 339, 382, 384, 395, etc. cum alias ecclesiæ quævis non raro monasteria dicta sint. Nota hic S. Benigni ecclesiam simpliciter vocari Divionensem, quod primaria sit urbis ecclesia.

(89) Hoc nomine non raro Bernardus aliique utuntur ad monachos designandos, ut in epistolis 45 et 202, et in sermone 26 de Diversis, n. 2; sed et longe ante eum Gregorius Magnus in libro 1, epistola 59.

(90) Lis ista vertebatur de duabus cellis, Clari-Montis et Vangionis Rivi, anno tandem 1129 decisa per Stephanum archiepiscopum Viennensem et alios, apud Perardum in Burgundicis Monumentis, pagg. 224 et 228.

(91) Scripta eodem anno. Haimericus, natione Burgundus, ex Castra Bituricensium oppido, quod Castræ familiæ nomen dedit, oriundus, Petri de Castra Biturigum archipræsulis consobrinus, ex canonico Lateranensi a Calixto II creatus est cardinalis diaconus tituli S. Mariæ novæ, anno 1120, et cancellarius sanctæ Romanæ Ecclesiæ institutus ante obitum Chryzogoni Pisani, sui in hoc munere antecessoris; quo per aliquot annos præclare functus, decessit anno 1141, quinto Kalendas junii, ut fidem facit kalendarium Sancti Victoris Parisiensis. Bernardus frequenter et familiares ad eum scripsit epistolas, necnon tractatum De diligendo Deo.